

**Leonardo pályázat
"Együtt Európában eredményesen "
Beszámoló a szakmai gyakorlatról**

**Finnország
Hämeenlinna**

**Készítette:
Zsolnai András
14.Rd**

**Küldő intézmény:
SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna Egészségügyi
és Könnyűipari Tagintézménye
Szeged**

**Fogadó intézmény:
Tavastia Vocational College
Hämeenlinna**

Bevezető:

Hämeenlinna Dél-Finnországban található, nagyon fontos közigazgatási terület.

A város 370 éves, 66 000 fő a lakosság száma.

Az iskola 2300 tanulót foglalkoztat és 41 -féle szakmai ágon oktat.

Indulás és érkezés

2012. január 25-én dél után nem sokkal indultunk el Magyarországról és délután négy órakor már meg is érkeztünk Finnországba. Ott már várt

ránk egy az iskola által rendelt sofőr egy kisbusszal, aki Helsinkiből Hämeenlinnába szállított bennünket. Egy óra elteltével már meg is érkeztünk a kollégiumba. Kipakoltunk és még akkor átmentünk az iskolába, hogy lejelentkezzünk, hogy probléma nélkül megérkeztünk. Találkoztunk egy tanárnővel, Maritával, aki körbevezetett minket gyorsan a textiles műhelyekben, megmutatta, hova kell mennünk másnap reggel és megmutatta a menzát is. Megtudtuk, hogy ő foglalkozik majd legtöbbit velünk, s hogy a magyar diákok fogadásában már nagy tapasztalata van. Miután végeztünk, együtt visszamentünk a kollégiumba és ott is körbevezettek minket. Nagyon jól felszerelt épület volt, teljesen korrekt ellátással. Minden szobának van saját fürdőszobája, hűtője, mikrója. A kollégium minden emeletén volt szórakozószoba (tv vagy számítógépes) és konyha. A legalsó szinten található egy szépen felszerelt edzőterem, szauna és az általunk gyakran látogatott nappaliszoba, ahol volt lehetőségünk biliárdozni és tévézni.

Az első benyomásaim nagyon kedvezőek voltak: nagyon jól felszerelt iskolába fogunk járni, modern kollégiumban lakunk, és a környék is tetszett.

0.hét:

Január 26-án csütörtökön mentünk először iskolába. A lakástextil és kiegészítő műhelybe kerültünk, és a tanárnőnk Paivi volt. Már ezen a napon alkalmunk volt dolgozni is. Sikeresen megvarrtunk egy-egy párnahuzatot, egy a tanárnő által kiválasztott anyagból. De furcsa módon először egy mintadarabot kellett készítenünk és csak ezek után készíthettük el „rendes” anyagból. Így képet kaphatott arról, milyen szakmai tudással rendelkezünk.

Másnapra nem tervezhettünk programot, mert megszervezték nekünk a péntek délutánunkat. Marita egy kisbusszal körbevitt minket a városban. Legelőször egy galériába látogattunk el, ahol helyi művészek, tanárok és diákok alkotásait tekinthettük meg. (Feladatunk volt a finn képző- és iparművészet tanulmányozása.) Ezután elautóztunk ahhoz a kilátóhoz, ahova az előző csoportokat is elvitte. Majd meglepetésünkre meglátogattuk a Vanajanlinna nevű kastélyszállót, aminek vezetőjével, Pummer Andrással is összeismerkedhettünk. A nap végére sem fogyott ki a meglepetésekből Marita, mert meghívott egy étterembe, ahol bőségesen megvacsoráztunk.

A hétvégén Paivi körbevitt minket a városkörnyéki ruházati és divatüzletekbe, ami nekünk nagyon jól jött, mert össze tudtunk szedni néhány ötletet a feladatunkkal kapcsolatban.

1.hét:

Hétfőn alkalmunk volt arra, hogy az iskola nemezelió műhelyét kipróbáljuk, tehát szakmailag új technológiát sajátítottunk el. Az egész napot itt töltöttük és különböző állatfigurákat és kiegészítőket csinálhattunk Marita tanárnő segítségével. Alapvetően itt az volt a feladatunk, hogy szivacsból kifaragtunk egy adott figurát, majd ezután a nyers gyapjút szappanos meleg vízzel folyamatosan dörzsöltük, hogy a szálak egymásba akadjanak. Közben egy nemezeliótűvel szurkálni kellett a figurát, hogy ne maradjon kiálló szál. Ezután a tömörítéssel folytattuk, amikor hideg csapvízzel átmostuk a figurát. Ezt követően a kis figurát centrifugába helyezve megszáritottuk. Mint kiderült, ugyanabban a műhelyben lehetőség van fotónyomásos technikák alkalmazására is, bizonyos időközönként.

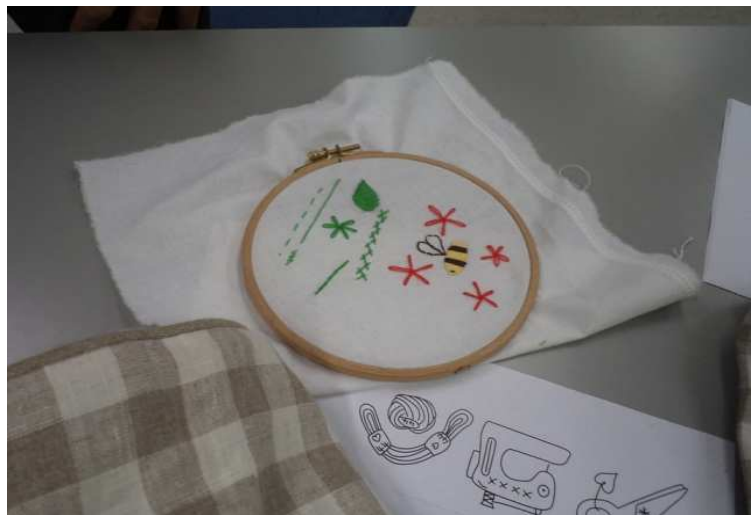
Másnap az iskola nemzetközi oktatási felelőse körbevezetett minket az iskolában. Minden műhely megtekintésére szántunk időt és még meg is vendégeltek minket az iskola kávézójában. Szerdán szomorú búcsút vettünk kísérőtanárainktól, akik az egy hét letelte után visszamentek Magyarországra.

A hét hátralevő részében a lakástextiles műhelyben varrtunk különböző terítőket és díszcsirkéket. A hétvégén elutaztunk Tamperébe, mert az iskolában az egyik diák felajánlotta, hogy mivel ott lakik, szívesen körbevezet minket. A látogatás szakmai szempontból is sikeres volt, mert az otthoni feladat alapanyagait be tudtuk szerezni. Nagyon érdekes volt a város sok vöröstéglás épülete.

2. hét:

Ezen a héten szintén újdonságot tanultunk: Paivi tanárnő bevezetett minket a hímzés rejtelseibe. Mind kézzel megtanított minket hímezni, mind géppel. Ez utóbbi technika úgy működött, hogy egy háztartási varrógépet átalakítottak. A kelmetovábbító szerkezetet

kiiktatták, és egy olyan talpat helyeztek fel rá, ami karika alakú volt és egyszerre gyengén tartotta az anyagot a helyén és engedte, hogy mi azt tetszés szerint mozgassuk és elkészítsük az eltervezett mintát. Miután elsajátítottuk ezt a technológiát, a tanárnő Lászlónak és nekem megmutatta, hogy a nagy automata hímzőgépet hogyan kell használni. Legelőször az adott mintát számítógépen meg kellett tervezni és egy adott programmal kivitelezni, majd pendrive-ra felrakva, azt a hímzőgépbe helyezve kiválasztottuk a minta méretét, helyzetét a textilen és az 5 cérna közül a nekünk szükséges beállítását. Miután mindent rendesen kiválasztottunk, a gép ezt követően magától elkezdett hímezni.

**A hét második felében
elkezdtek az otthoni
feladatot elkészíteni.
Mindenki szabásminták
után vadászott és miután
megtaláltuk, elkezdtek
kiszabni a
szabászasztalon, amely
akkora volt, hogy az
anyagot rendesen
kiterítve is kényelmesen
tudtuk szabni, úgy, hogy
mellettünk még valaki
dolgozott rajta.**

3. hét:

**Ezen a héten a
szakmai program
feladataival
foglalkoztunk Paivi
tanárnővel. Nagyon
aktivizáltuk
magunkat, mert
észre kellett
vennünk, hogy be
kellene fejezni az
otthoni feladatot.
Mindannyian
elkészítettünk egy
ruhát a saját
elképzeléseink**

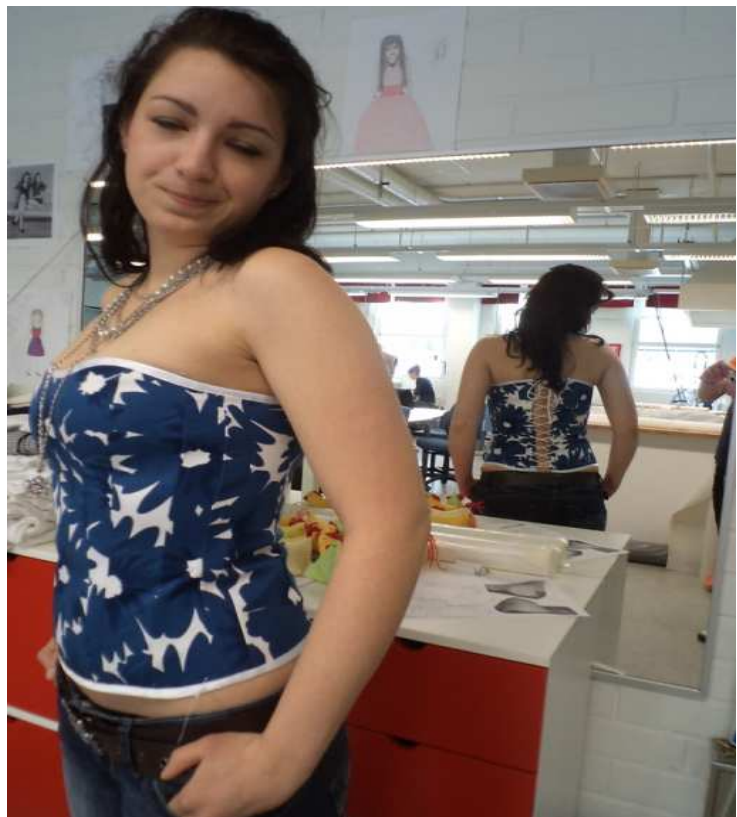

**szerint és saját anyagunkból. Mikor ezt befejeztük, Lászlónak és nekem
Paivi tanárnő felajánlotta, hogy megtanítsen minket a fűzőkészítésre.
Éltünk a lehetőséggel és megcsináltuk a fűzőket a lányok méretére.**

Legelőször itt is a próbaverzióval kezdtünk. Itt azt csináltuk, hogy kiszabtuk a fűző alkatrészeit, amiket egy olyan szabásminta alapján szabtuk ki, amin át kellett alakítanunk

minden egyes alkatrészt. Majd miután minden alkatrész rendelkezésünkre állt, csak annyi volt a feladatunk, hogy cipzárat varrjunk be, mert ha így vette fel a modell, akkor – a tanárnő elmondása szerint – egyszerűbb alakítani rajta. Ekkor már láttuk, hogy a fűző megfelelő és elkezdhettük élesben készíteni. Itt annyi különbség volt, hogy volt egy külső anyag, amit ragasztós közbéléssel be kellett vonni és volt egy belső vastag vászonréteg. Ezt a két réteget kellett összejátszani, ami gyakorlatilag az egyetlen nehézsége a fűzőkészítésnek. Miután sikeresen összeférceltük a két réteget, fonákot a fonákkal, egy szatén ferdepántból paszpólt varrtunk fel az anyag felső és alsó szélére. Ezt követően a két nyitott részt kétszer behajtva levarrtuk és utána beütöttük a szegecseket az anyagszélbe, majd szaténszalagot fűztünk bele és feladtuk a lányokra.

4. hét:

Az utolsó héten még volt egy kis idő arra, hogy egy-két kisebb dolgot készítsünk, így én a kis táskát választottam, mivel maradt még egy kis anyagom a ruha után. A kalaposműhelyből kaptam táskaklipszet és nekikezdtem a tanárnő segítségével a táska

készítésének. Alapvetően az volt a feladatomban, hogy találjak ki egy táskaformát, rajzoljam le, vágjam ki és szabjam ki az anyagot. Kellett

egy külső réteget, majd egy belső réteget kiszabni, ezeket fonákkal összefordítani, majd a széleket össze kellett varrni vastag cérnával, hogy amikor beleillesztjük a klipszbe és rászorítjuk, az a helyén maradjon.

Kedden a textiles műhely tanáraival és tanulóival elmentünk a közeli olimpiai parkba és tartottunk egy szánkózós napot.

Az utolsó napokban már a hazautazással is foglalkoznunk kellett: csomagoltunk és terveztük a busz-hajó-busz-repülő-utat, hiszen a közvetlen Helsinki- Budapest járat megszűnt.

Visszaút:

Miután az utazás valamennyi részlete összeállt, elkészöntünk, otthagytuk az iskolát. Hämeenlinnát dél környékén hagytuk el busszal, majd Hesinkiben a kikötőben leszálltunk, ott hajóra szálltunk aludtunk egyet és péntek reggelre Svédország fővárosába, Stockholmba értünk. Onnan egy busszal a pályaudvarra, majd egy másikkal másfél órát utazva a repülőtérre érkeztünk. Este 6 óra körül megérkeztünk Ferihegyre és onnan vonatra szállva 2 óra múlva már otthon lehettünk.

Összefoglaló a kint látottakról

Az iskola:

Az iskola egy nagy szakképző központ, ahol sokféle szakmát tanítanak. Mikor körbevezettek minket, végignéztük az összes műhelyet, s láttuk, hogy nagyon rendesen és korrekten voltak felszerelve. Az épületek elrendezése nagyon jól volt megoldva minden blokk számára. A központban volt

az ebédlő, ahol diákok dolgoztak és főztek a többi diáknak. Az iskola mellett pedig közvetlenül volt a kollégium, amelynek aljában egy az iskola által fenntartott - a diákok alkalmazásával – kávézó működött.

Az idegen nyelv:

Az iskola tanulóival, tanáraival és úgy általában a kintiekkel angolul tudtunk kommunikálni. Véleményem szerint remekül meg tudtuk értetni magunkat az emberekkel, mivel szinte mindenki

beszélte a nyelvet és probléma nélkül alkalmazták, amennyiben azt tapasztalták, hogy nem vagyunk helyiek. Órán bármely tanárral

sikeresen megtaláltuk az együttműködést, és nem okozott problémát, hogy nem az anyanyelvet használjuk. A diákok is nagyon szépen beszéltek angolul és ha valaki mégsem, probléma nélkül volt más, aki fordított. Számomra leginkább a szaknyelv használata jelentette a fejlődést.

Szakmai fejlődés, tapasztalatok:

Amit így elsőnek felhozhatnék, az az, hogy több olyan eljárást, technológiát megismertem, amellyel itthon nem találkoztam. Ilyen volt pl. a nemezelés, ezt korábban még nem sikerült kipróbálnom. Úgy gondolom, hogy ezt a technológiát

alkalmazva nagyon egyszerűen nagyon egyedi és kreatív kiegészítőket lehet elkészíteni. Hasonló újdonság volt a hímzés.

A másik dolog a felszerelés és a helyszín. A műhelyek minden igényt kielégítően fel vannak szerelve modern gépekkel. Huroköltésű varrógép, tisztázó, automata és kézi hímzőgép, fedőző, a sokféle vasalóasztal, a szabóasztalok – amelyeknek optimális mérete volt ahhoz, hogy rendesen tudjunk dolgozni – és persze a terem elrendezése. Minden műhely úgy volt berendezve, hogy mindenki tudott probléma nélkül dolgozni egymás akadályozása nélkül. Szakmai szempontból sokat fejlődtem, tetszett az önállóság is, amelyet a tanárok biztosítottak.

Az emberek és a társadalom:

A finn emberek nagyon kedvesek és hajlandóak bármilyen programra és nem félnek kipróbálni dolgokat. DE csak akkor segítenek, ha

megkérjük őket, csak akkor beszélnek, ha kérdezzük őket és csak akkor tesznek bármit, ha mondjuk nekik. De nagyon szívesen segítenek bármiben.

Furcsa ellentmondás a viselkedésükben az, hogy egyszerre objektívek és szubjektívek, tehát nagyon barátságosak tudnak lenni, ha a másik fél hajlandó barátkozni. Személyes tapasztalat, hogy az iskolában minden diák el volt foglalva a saját dolgával és el voltak benne merülve, mégis, mikor kértem segítséget, utána egyből elkezdtek megnyílni és baráttan beszélgetni.

Ajánlás a kiutazóknak:

-Az első és legfontosabb a papírzsebkendő, vigyetek, de ha nem visztek az sem gond, mert fogtok találni, de nem annyira nagy választékban, mint itthon.

-A másik a testápoló és a szőlőzsír, szükségetek lesz rá, mert száraz a levegő, ami miatt még az orrotok is vérezhet, tehát erre is legyetek felkészülve.

-Próbáljátok ki a menzát, nagyon jó volt, mi mindig a suliban ettünk és megéri, mert a finn ételek egészségesek és finomak.

-Olyan ruhákat vigyetek, amiket rétegesen tudtok felvenni, mert lehet, hogy az utcán fázni fogtok, de az épületen belül nagyon meleg van.

-Vigyetek bakancsot vagy valamilyen magasszárú, vízálló lábbelit.

-Gyógyszert elég ha akkor visztek, ha tudjátok, hogy hajlamosak vagytok valamilyen betegségre, vagy érzékenyek vagytok valamire, mert itt is megtaláljátok az alapvető gyógyszereket.és végül tudom ajánlani a teát/kakaót/cappuccinot/bögrelevest(!), akár minden nap, mert egyrészt jól esik a hidegben, másrészt ha kicsit frusztráltak lennétek és leültök négyen inni egy csésze meleg teát, jól érzitek majd magatokat. Bár az előző csoportok szerint kell türelem egymáshoz, mi nagyon jól kijöttünk mindenféle erőlködés nélkül, de én is élek evvel a klisével: Türelmet és kitartást egymáshoz, mert egy hónapig együtt lesztek Finnországban!

Zsolnai András